



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **Z. C.** proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.12.2011, č.j. 13481/11-1100-106645, č.j.: 13482/11-1100-106645, č.j.: 13483/11-1100-10664

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedených rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „žalovaný“), kterými Finanční úřad pro Prahu 1 (dále jen „správce daně“) zamítl jeho odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2007 ze dne 13.6.2011 č.j.: 296486/11/001912108414, za zdaňovací období kalendářního roku 2008 ze dne 13.6.2011 č.j.: 296294/11/001912108414 a za zdaňovací období kalendářního roku 2009 ze dne 13.6.2011 č.j.: 296337/11/001912108414.

V souladu s § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“), kdy žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla, se soud zabýval otázkou pasivní věcné legitimace žalovaného. Žaloba byla podána proti Finančnímu ředitelství pro hl. m. Prahu, avšak s účinností od 1.1.2013 byla dle § 19 odst. 1 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční

správě České republiky zrušena dosavadní finanční ředitelství a jejich právním nástupcem se ve smyslu § 7 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb., ve spojení s § 69 s.ř.s stalo Odvolací finanční ředitelství, se sídlem v Brně, s nímž soud nadále v řízení pokračoval na místě původního žalovaného.

Žalobce v podané žalobě nejprve popsal skutkový stav ve věci od roku 2001 až do roku 2009. Uvedl, že se v roce 2001 rozhodl změnit jak sídlo své provozovny, tak předmět podnikání. Proto v roce 2001 nakoupil galanterní zboží a vhodné doplňky v hodnotě cca 600.000,- Kč s tím, že je výhodně prodá v nové provozovně. V prosinci 2001 nastoupil do stálého zaměstnání a zboží se mu nepodařilo prodat. Jelikož vedl jednoduché účetnictví a nechtěl za rok 2001 uplatnit veškeré výdaje, neboť by tím došlo k situaci, že by se zbytečně dostal do hlubokého mínusu a další rok, až by začal zboží prodávat, tak by byl v obrovském příjmovém plusu, čímž by nemohl uplatnit výdaje. Proto zásoby zboží ze svého obchodního majetku vyřadil interním storno dokladem. Zboží tak zůstalo uskladněno u něj doma. Výše uvedené vysvětlil správci daně ve vyjádření ze dne 7.12.2010. Na přelomu let 2006 a 2007 své partnerce paní M. D. přenechal toto zboží, které začala s vysokým ziskem prodávat na aukčním portálu AUKRO. Získané peníze však žalobce nepřevzal, neboť nevěděl, jak by s těmito financemi naložil ve vztahu k finančnímu úřadu. Dále uvedl, že v létě roku 2009 se s partnerkou stěhovali a při stěhování došlo k likvidaci veškerých starých dokladů a dokonce se záhadným způsobem ztratily i doklady z roku 2008.

Žalobce nesouhlasil se závěrem správce daně, že své tvrzení o koupi a vyřazení zboží v roce 2001 nikterak nedoložil. Poukázal na řádek č. 10 svého daňového přiznání za rok 2001, v němž do kolonky Zásoby vepsal číslo 0, protože zboží bylo vyřazeno a nebylo zahrnuto v obchodním majetku. Připustil, že správci daně na výzvu odpověděl tak, že skladování příslušných dokladů po tak dlouhou dobu nebylo jeho zákonnou povinností. Vysvětlil, že tím chtěl předejít situaci, o které četl, a to, že daňový subjekt přislíbil správci daně dodat příslušné doklady, které ani ze zákona již skladovat nemusel a správce daně pak přijal toto tvrzení jako závazek a již nepřihlédl k uplynuté zákonné lhůtě.

Dále nesouhlasil s tím, že správce daně dovozoval jeho podnikatelské příjmy ze skutečnosti, že na jeho účet přicházely platby za aukce svědkyně M. D. Vysvětlil, že svědkyně svůj účet nechtěla, proto jí umožnil používat svůj účet, měla k dispozici i kreditní kartu a své peníze si vybírala z bankomatů. Zdůraznil, že není zakázáno používat cizí účet, pokud s tím jeho majitel souhlasí.

Namítal, že žalobou napadená rozhodnutí obsahují nepravdivé tvrzení o tom, že svědkyně M. D. pro něj vykonávala roli prostředníka prodeje. Vysvětlil, že svědkyně od něj pouze odebrala vyřazené zboží, za které mu doposud nezaplatila.

Jako správné závěry, ke kterým měly v dané věci dojít správní orgány, přestřel tyto: 1) buď zboží bylo v roce 2001 vyřazeno z jeho obchodního majetku, a jelikož k prodeji došlo po uplynutí 5 let, tak je prodej od daně osvobozen, 2) pokud by správce daně neměl vyřazení zboží z jeho obchodního majetku za prokázané, tak by zboží bylo součástí jeho obchodního majetku a svědkyně M. D. by jej od něj toliko odebrala a jelikož za něj dosud nedostal zaplacen, tak mu nevznikla ani daňová povinnost.

Namítal nevěrohodnost svědecké výpovědi své partnerky M. D. provedené správcem daně. Správce daně totiž měl ze svědecké výpovědi za prokázané, že zboží bylo pořízeno v roce 2001. Na druhou stranu neměl za prokázané, že se jednalo o zboží vyřazené z jeho

obchodního majetku, což svědkyně rovněž uvedla. Zároveň zdůraznil, že svědkyně nebyla na vyřazení zboží dotázána a pro nezájem správce daně jí ani nebylo umožněno o něm hovořit.

Vytýkal vady protokolu sepsaného se svědkyní M. D., neboť její sdělení byla správcem daně překroucena. Svědkyně tuto skutečnost zjistila až doma, když si zápis v klidu a pomalu přečetla. Konkrétně poukázal na rozpor v časovém určení doby jeho podnikání, neboť dotaz správce daně ohledně jeho podnikání směřoval k období „do“ roku 2001, mylně však bylo zapsáno, že se jednalo o podnikání „od“ roku 2001. Jakmile toto pochybení svědkyně zjistila, bezodkladně emailem o tom správce daně informovala. Jelikož neobdržela odpověď, podala písemnou stížnost.

Žalobce na podporu svého tvrzení o vyřazení zboží z obchodního majetku v roce 2001 soudu k důkazu předložil místopřísežné prohlášení svědkyně M. D. Vysvětlil, že dříve jej nepředložil proto, že správce daně i žalovaný by jej zmanipulovali v jeho neprospěch.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce daně, zrušil.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zdůraznil, že u žalobce dne 2.12.2010 protokolem č.j. 362198/10/001931101370 byla zahájena kontrola daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2007-2009. Rozhodným kontrolním obdobím byl úsek od 19.3.2007 až do 31.7.2010. Podnětem ke kontrole byla zjištění z aukcí prodejce „martuti“, s přehledem obrátů a výpisem z účtu č.: 2500012189/2100, jehož majitelem byl žalobce. Na účet byly zasílány platby za vydražené zboží na obchodním portálu AUKRO. Ze zprávy o daňové kontrole ze dne 9.6.2011 č.j. 260838/11/001931108795 jednoznačně vyplývá, že žalobce nepředložil žádný důkazný prostředek dle § 86 odst. 3 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád ve znění rozhodném (dále jen „daňový řád“), kterým by prokázal své tvrzení, že zboží prodávané na obchodním portálu AUKRO bylo pouze osobními věcmi, čímž by příjmy z prodeje byly od daně z příjmu osvobozeny. Proto správce daně přistoupil ke zvýšení žalobcových daňových příjmů a vydal dodatečné platební výměry. Žalobce je napadl odvoláním s jedinou odvolací námitkou spočívající v jeho tvrzení, že doposud žádné finanční prostředky za své prodané zboží neobdržel, tudíž mu žádná daňová povinnost nevznikla. Žalovaný tuto odvolací námitku shledal nedůvodnou, a proto přistoupil k zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení jím napadených rozhodnutí.

Žalovaný odmítl veškeré žalobou uplatněné námitky. Konkrétně k námitce nesprávného postupu správce daně při výsledku svědkyně poukázal na daňový řád a uvedl, že žalobce, jakožto daňový subjekt, měl právo účastnit se výsledku jím navrhnutého svědka i s možností klást mu otázky, jak vyplývá z § 96 odst. 5 daňového řádu. Žalobce tohoto svého práva nevyužil, když se k výsledku nedostavil. Zdůraznil, že obsah svědecké výpovědi byl řádně zachycen v protokole. Poukázal na to, že námitky svědkyně proti vedení výsledku a obsahu protokolu posoudil správce daně jako nedůvodné, jak vyplývá z vyjádření ze dne 17.5.2011 č.j.: 222421/11001931101348.

Rovněž nesouhlasil s tvrzením žalobce, že na AUKRU mělo být prodáno zboží vyřazené z žalobcova obchodního majetku. Odkázal na § 4 odst. 4 ve spojení s § 7 zákona o daních z příjmů, z nichž dovodil, že pokud zákon o daních z příjmů hovoří o obchodním majetku, tak předpokládá zároveň vedení jeho účetnictví, a to do roku 2003 jednoduchého či podvojného a od roku 2004 vedení daňové evidence. Zdůraznil, že ve smyslu zákona o daních z příjmů jen zaevidováním majetku dochází k vložení předmětného majetku do obchodního

majetku poplatníka. V případě žalobce by přicházela v úvahu kategorie tzv. drobného hmotného majetku. Opatření, kterým se stanovily postupy účtování pro účetní jednotky účtující v soustavě jednoduchého účetnictví č.j. 281, 283/77 411/2000 ze dne 10. listopadu 2000 (dále jen „Opatření“) stanovilo, že hmotný majetek v ocenění od 3.000,- Kč do částky stanovené zákonem o daních z příjmů, jehož doba použitelnosti je delší než 1 rok a který nebyl do 31.12.2000 sledován, zachytí účetní jednotka v evidenci majetku podle stavu zjištěného inventarizací k 31.12.2000, nejpozději do 30.6.2001. Takovýto majetek nebyl zásobou, pouze se evidoval na kartách zásob, a to se zřetelným označením, že se jedná drobný majetek. Ve formuláři daňového přiznání se tato skutečnost projevila v příloze č. 1 na straně 4 (M příloha) v přehledu o majetku a závazcích řádek č. 4. Přičemž u žalobce takovýto postup z daňového přiznání za rok 2001 zřejmý není. Při absenci jednoduchého účetnictví pak nezbyvá než uzavřít, že žalobce v roce 2001 neevidoval žádný majetek, který by bylo možno považovat za majetek obchodní dle § 4 odst. 4 zákona o daních z příjmů. Žalobce byl povinen prokázat, že o majetku bylo účtováno, jak vyžaduje zákon o daních z příjmů, což se nestalo. Proto majetek, o kterém nebylo účtováno, nebyl ve smyslu § 4 odst. 4 zákona o daních z příjmů zařazen do obchodního majetku, tudíž z něj nemohl být vyřazen a osvobozen od zdanění příjmů plynoucích z jeho následného prodeje. Dále žalovaný vysvětlil, že pokud žalobce zboží určené k prodeji v roce 2001 nakoupil, musel by pro daňové účely postupovat v souladu s Opatřením, čímž by se nákup zboží, v okamžiku jeho zaplacení, projevil v daňových výdajích, neboť byl zamýšlen jeho prodej. Jelikož, podle sdělení žalobce, zboží nebylo v roce pořízení prodáno, bylo zapotřebí evidovat zásoby dle článku IX. Opatření v knize anebo na kartách zásob. K datu inventarizace – poslední den zdaňovacího období, v tomto případě poslední den kalendářního roku, účetní jednotka byla povinna prokázat stav zásob v hmotných jednotkách a stanoveným způsobem je ocenit. Jinými slovy, pokud bylo zboží na skladě, tj. movité věci nabyté za účelem prodeje, jednalo se o zásobu a ve formuláři daňového přiznání jeho hodnota musela být vtělena do zásob (M příloha – přehled o majetku a závazcích, řádek č. 10). Takovýto postup však žalobce ve svém daňovém přiznání za rok 2001 nedodržel.

Žalovaný zdůraznil, že správce daně neměl k dispozici, z důvodů žalobcem tvrzené ztráty účetních údajů, žalobcovo jednoduché účetnictví z roku 2001, což byl rok, kdy bylo zboží pořízeno. Rovněž nemohl z žalobcova daňového přiznání za rok 2001 ověřit jeho tvrzení, že zásoby zboží evidoval ve svém majetku, neboť takovýto údaj nebyl v daňovém přiznání za rok 2001 obsažen.

Tvrzení žalobce, že získané příjmy z prodeje zboží následně jeho partnerka, z jeho účtu vybírala, měl za irrelevantní pro stanovení základu daně žalobce, neboť pokud k výběru finančních prostředků jinou osobou docházelo, bylo tak činěno jménem vlastníka účtu, tedy žalobce. Navíc není sporu o tom, že výběr finančních prostředků probíhal s vědomím žalobce.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl ve věci bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci se ve stanovené lhůtě k rozhodování soudu bez nařízení jednání nevyjádřili.

Ze správního spisu pro rozhodnutí ve věci zjištěny následující podstatné skutečnosti:

Z daňového přiznání žalobce k dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2001 vyplývá, že v příloze č. 1 písm. M – příloha pro poplatníky účtující

v soustavě jednoduchého účetnictví žalobce v tabulce týkající se přehledu o majetku a závazcích vepsal v řádce č. 10 nazvaném zásoby výši 0.

Dne 2.12.2010 byla u žalobce zahájena daňová kontrola za daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2007, 2008 a 2009. Žalobce byl správcem daně seznámen s tím, že v rámci vyhledávací činnosti bylo zjištěno, že ve prospěch jeho účtu 2500012189/2010, vedeného u FIO-družstevní záložny byly od listopadu 2007 připisovány částky za prodej uskutečňovaný prostřednictvím obchodního portálu AUKRO. Tyto příjmy převyšovaly částky, které žalobce v rámci své ekonomické činnosti vykazoval v podaných přiznání k dani z příjmů fyzických osob za kontrolovaná zdaňovací období. Žalobce připustil, že účet vlastní, ale dal jej k dispozici M. D. Přestože dispoziční právo k účtu neměla a nemá, má k dispozici kreditní kartu na výběry peněz. Uvedl, že on účet nepoužíval a na AUKRU neobchodoval. Přislíbil příslušné doklady za rok 2007 a 2009 správci daně předložit, doklady za rok 2008 však ztratil. Tyto skutečnosti vyplývají z protokolu o ústním jednání ze dne 2.12.2010, č.j. 362198/10/001931101370.

Vyjádřením ze dne 6.12.2010 žalobce doplnil svá tvrzení ve věci tak, že M. D. na AUKRU prodávala zboží z jeho dřívějšího podnikání zakoupené v roce 2001, které vyřadil z obchodního majetku taktéž v roce 2001. Uvedl, že se jednalo o prodej osvobozený od daně dle § 4 odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmu, neboť byla splněna zákonná podmínka prodeje po 5 letech od vyřazení z majetku.

Podáním ze dne 14.12.2010 žalobce uvedl, že přestože byl vyzván, aby dohledal a předložil daňovou evidenci z roku 2001, nemohl toto závazně přislíbit, neboť není jeho zákonnou povinností účetní doklady skladovat déle než 5 let. Navíc je ani doma nenalezl.

Dopisem ze dne 17.2.2011 č.j.: 26400/11/001931108795 správce daně sdělil žalobci kontrolní zjištění, s čímž žalobce v dopise ze dne 7.3.2011 nesouhlasil a navrhl svědecký výslech partnerky M. D., která o nákupu sporného zboží věděla.

Dne 21.4.2011 proběhl svědecký výslech M. D., partnerky žalobce, která uvedla, že je informována o obchodní činnosti žalobce za období od roku 2001 do současnosti, neboť mu pomáhala vyhledávat obchodní kontakty a nákupy a prodeje obstarávala. Potvrdila, že v roce 2001 žalobce nakoupil velké množství zboží, které od roku 2007 začala prodávat na AUKRU. Zboží jí dal k dispozici žalobce, aby je prodala a ústní dohoda mezi nimi byla taková, že peníze za prodej zboží v letech 2007 až 2009 mu vrátí. Peněžní prostředky z tohoto prodeje šly na účet žalobce, přičemž svědkyně z nich splácela žalobci dluh. Na obchodním portálu AUKRO je již od roku 2006 registrována pod názvem „maruki“. Ke struktuře prodávaných věcí uvedla, že na portálu AUKRO prodávaly zboží, které v roce 2001 nakoupily a pouze v zanedbatelném množství zde prodali i věci osobní. Protokol byl podepsán svědkyní a nebyly zde připsány žádné námitky, což vyplývá z protokolu o výsledku svědka ze dne 21.4.2011 č.j.: 173342/11/001931101370.

Vyjádřením ze dne 28.4.2011 svědkyně M. D. zaslala správci daně námitky proti obsahu protokolu o výsledku svědka. Jednak uvedla, že na jednání přišla indisponovaná. Nesouhlasila s tím, že protokol nebyl čten nahlas. Přestože v něm bylo nesprávně uvedeno, že měla žalobci pomáhat vyhledávat dobré obchodní kontakty a že obstarávala nákupy a prodeje, pracovnice správce daně jí přesvědčila, že je to v pořádku a ona jej podepsala. Když si jej doma přečetla znovu, sepsala email pracovníci správce daně, aby učinila opravný zápis. Na mail však nebylo odpovězeno. Proto posílá písemné vyjádření. Našla totiž další chybu

v protokolu, a to ohledně určení časového období „od“ roku 2001, týkající se obchodní činnosti žalobce. Tvrdila, že si pracovnice správce daně její odpovědi vytrhli z kontextu, zapsali je do protokolu odlišně, než jak říkala. Navíc je nezajímala informace, kterou jim řekla, a to, že by se pokusila nalézt paní účetní, které se dotazovala, jakým způsobem je třeba vyřadit zboží z obchodního majetku žalobce.

Správce daně podáním ze dne 16.5.2011 č.j.: 222421/11/001931101348 vyřídil stížnost svědkyně proti postupu správce daně dle § 261 daňového řádu tak, že jí vyhodnotil jako neoprávněnou. K jednotlivým námitkám uvedl následující, pokud byla indisponována při jednání, mohla se domluvit na náhradním termínu. Jednání proběhlo v řádné kanceláři. K obsahovým námitkám konstatoval, že protokol svědkyně podepsala a poučení v souladu s daňovým řádem jí bylo hlasitě přečteno, svědkyně však žádné návrhy, výhrady, doplnění k protokolu neuplatnila, neboť v protokole nejsou obsaženy.

Dne 9.6.2011 byla se žalobcem projednána zpráva o daňové kontrole č.j.: 260838/11/001931108795, jak vyplývá z protokolu ohledně jejího projednání ze dne 9.6.2011 pod č.j. 286235/11/001931108795. Ve zprávě správce daně uzavřel, že žalobce neprokázal své tvrzení, že sporné zboží prodávané na obchodním portálu AUKRO bylo určeno jen pro jeho osobní potřebu, když svědkyně M. D. uvedla, že zboží bylo zakoupeno za účelem jeho dalšího prodeje.

Správce daně dne 13.6.2011 vystavil žalobci dodatečné platební výměry, kterými mu doměřil daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2007 ve výši 72.997,- Kč, penále ve výši 14.599,- Kč, za zdaňovací období kalendářního roku 2008 daň ve výši 39.525,- Kč, penále ve výši 7.905,- Kč a za zdaňovací období kalendářního roku 2009 daň ve výši 25.290,- Kč, penále ve výši 5.058,- Kč.

Žalobce se odvoláními ze dne 18.7.2011 odvolal proti všem dodatečným platebním výměrům s tím, že ve zdaňovacím období účtoval v jednoduchém účetnictví, tudíž mu vznikne povinnost zaplatit daň z příjmů až na základě převzaté finanční částky získané z prodaného zboží. Jelikož však doposud žádné finanční prostředky za své zboží neobdržel, tak mu daňová povinnost nevznikla.

Dne 23.12.2011 žalovaný všechna odvolání žalobce zamítl a dodatečné platební výměry potvrdil. Rozhodnutí odůvodnil tak, že na základě zprávy o daňové kontrole ze dne 9.6.2011 správce daně správně zjistil, že žalobce porušil § 5 zákona o daních z příjmů v návaznosti na § 38g odst. 3 zákona o daních z příjmů, když žalobce v daňovém přiznání neuvedl veškeré příjmy, které byly předmětem daně. Proto správce daně daňové příjmy navýšil o příjmy dle § 7 zákona o daních z příjmů zjištěné z prodeje na AUKRU a zaslané na účet žalobce. V návaznosti byly zvýšeny i celkové výdaje žalobce a základ daně z příjmů fyzických osob.

Žalovaný zdůraznil, že v daňovém přiznání žalobce k dani z příjmů fyzických osob za rok 2001, v jehož tabulce Přehled majetku a závazků na řádce č. 10 uvedl, že stav zásob má nulu. Žalobce v daňovém řízení nedoložil daňovou evidenci za rok 2001 ani další důkazy, kterými by prokázal, že nakoupené zboží v roce 2001 zahrnul, a poté vyřadil ze svého obchodního majetku, aby tím splnil podmínku osvobození od daně stanovenou v § 4 odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů, tj. že příjmy z prodeje zboží prodané přes obchodní portál AUKRO jsou od daně osvobozeny, neboť byly prodány až po 5 letech od vyřazení z obchodního majetku.

Žalovaný poukázal na protokol o zahájení daňové kontroly, v němž sám žalobce uvedl, že je vlastníkem účtu, na který přicházely platby za prodej jeho zboží nakoupeného v roce 2001 a prodaného v roce 2009 prostřednictvím svědkyně M. D. přes obchodní portál AUKRO. Tímto měl žalovaný za prokázané, že žalobce prodával vlastní zboží prostřednictvím svědkyně M. D. a za prodané zboží dostal zapláceno. Není tudíž pravdivé tvrzení žalobce, že žádné finanční prostředky za své zboží neobdržel. Zároveň poukázal, že v tomto období žalobce měl živnostenské oprávnění pro koupi zboží za účelem prodeje a tato činnost nebyla přerušena. Naopak v každoročně podávaném daňovém přiznání žalobce přiznal příjmy plynoucí z tohoto živnostenského oprávnění. Žalovaný tak dospěl k závěru, že připsáním peněz na žalobcův účet za prodané zboží na obchodním portálu AUKRO, mu vznikl příjem z podnikání dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů, který byl tak povinen v souladu s § 38g odst. 3 zákona o daních z příjmů zahrnout do daňového přiznání v roce 2009.

K důkazním prostředkům uvedl, že nelze jako důkaz akceptovat čestné prohlášení žalovaného formou vyjádření k ústnímu jednání ze dne 7.12.2010. Oproti tomu svědeckou výpověď paní M. D. posoudil jako důkaz, z něž měl za prokázané, že na obchodním portálu AUKRO bylo prodáváno žalobcovo zboží právě prostřednictvím svědkyně a platby za zboží přicházely na účet žalobce. Je pravdou, že svědkyně uvedla, že na portálu bylo prodáváno i jejich osobní věci, ale pouze v zanedbatelném množství. Závěrem konstatoval, že žalobce neprokázal, že se v této věci mělo jednat o prodej soukromých věcí. Proto zahrnul správce daně správně veškeré příjmy vyplývající z evidence poskytnuté obchodním portálem AUKRO do příjmu odvolatele za rozhodné období podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů.

Žalobce k žalobě soudu doložil místopřísežné prohlášení sepsané M. D. dne 1.3.2012 z něž vyplynulo, že paní M. D. potvrdila veškerá žalobní tvrzení žalobce. Soud tento důkaz posoudil jako zcela nadbytečný, když se obsahově shoduje s podáním M. D. ze dne 28.4.2011, kterým uplatnila námitky proti své svědecké výpovědi v protokole o výslechu svědka ze dne 21.4.2011 č.j.: 173342/11/001931101370. Přičemž správce daně se s těmito námitkami řádně, zákonem stanoveným způsobem vypořádal, což vyplývá z jeho vyjádření ze dne 16.5.2011 č.j.: 222421/11/001931101348. Navíc jak sám žalobce uvedl, bylo prohlášení sepsané až po skončení přezkoumávaného správního řízení, tudíž se s ním správní orgány nemohly ani vypořádat či na něj jakkoli reagovat.

Soudem zjištěný skutkový stav nebyl mezi účastníky sporný.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu bylo v době rozhodování správního orgánu dle § 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 4 odst. 4 zákona o daních z příjmu obchodním majetkem se pro účely daně z příjmů fyzických osob rozumí souhrn majetkových hodnot (věcí, pohledávek a jiných práv a peněží ocenitelných jiných hodnot), které jsou ve vlastnictví poplatníka a o kterých bylo nebo je účtováno anebo jsou nebo byly uvedeny v evidenci majetku a závazků pro účely stanovení

základu daně a daně z příjmů (dále jen "daňová evidence"). Dnem vyřazení majetku z obchodního majetku poplatníka se rozumí den, kdy poplatník o tomto majetku naposledy účtoval nebo jej naposledy uváděl v daňové evidenci.

Podle § 5 zákona o daních z příjmu základem daně je částka, o kterou příjmy plynoucí poplatníkovi ve zdaňovacím období, za které se pro účely daně z příjmů fyzických osob považuje kalendářní rok, přesahují výdaje prokazatelně vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení, pokud dále u jednotlivých příjmů podle § 6 až 10 není stanoveno jinak.

Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmu příjmy z podnikání jsou příjmy z jiného podnikání podle zvláštních předpisů.

Podle § 38g odst. 3 zákona o daních z příjmu v daňovém přiznání poplatník uvede veškeré příjmy, které jsou předmětem daně, kromě příjmů od daně osvobozených, příjmů, z nichž je daň vybírána zvláštní sazbou daně, pokud nevyužije postup podle § 36 odst. 7. V daňovém přiznání poplatník rovněž uvede částku slevy na dani podle § 35ba a daňového zvýhodnění podle § 35c a 35d. Jsou-li součástí zdanitelných příjmů též příjmy ze závislé činnosti a funkčních požitků, doloží je poplatník daně dokladem vystaveným podle § 38j odst. 3.

Podle § 88 odst. 3 písm. c) daňového řádu daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, plní povinnost podle § 82 a dále je povinen předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení.

Žalobce v žalobě namítal, že své tvrzení o tom, že zboží, které zakoupil v roce 2001, také koncem tohoto roku ze svého obchodního majetku vyřadil, správním orgánům řádně prokázal.

V této souvislosti soud poukazuje zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.11.2014, č.j. 9 Afs 85/2013-57, v němž bylo konstatováno, že: „... základní zásadou daňového řízení je povinnost každého daňového subjektu daň přiznat a toto své tvrzení doložit, tj. každý daňový subjekt nese jak břemeno tvrzení, tak i břemeno důkazní. ... Daňový subjekt podle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků (resp. § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu) prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Je tedy odpovědný za to, že jím předložené důkazy budou prokazovat jeho tvrzení. Podle § 5 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o daních z příjmů“), je základem daně částka, o kterou příjmy plynoucí poplatníkovi ve zdaňovacím období, za které se pro účely daně z příjmů fyzických osob považuje kalendářní rok, přesahují výdaje prokazatelně vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení, pokud dále u jednotlivých příjmů podle § 6 až 10 není stanoveno jinak. Podle § 38g odst. 3, věty první, zákona o daních z příjmů v daňovém přiznání poplatník uvede veškeré příjmy, které jsou předmětem daně, kromě příjmů od daně osvobozených, příjmů, z nichž je daň vybírána zvláštní sazbou daně.

Soud zdůrazňuje, že daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má jednak povinnost sám daň přiznat, tj. břemeno tvrzení, ale též povinnost toto své tvrzení doložit, tj. břemeno důkazní. Žalobce byl přesvědčen, že správním orgánům své tvrzení o vyřazení zboží z obchodního majetku správním orgánům řádně prokázal, a to svým daňovým přiznáním za rok 2001, v jehož příloze č. 1 písm. M – příloha pro poplatníky účtující

v soustavě jednoduchého účetnictví žalobce, v tabulce týkající se přehledu o majetku a závazcích vepsal v řádku č. 10 nazvaném zásoby výši 0. Dále žalobce sám potvrdil, že správním orgánům žádné další doklady, které by toto jeho tvrzení prokazovaly, nepředložil. Soud však bez dalšího, toliko z údaje zásob ve výši 0 v daňovém přiznání žalobce za rok 2001, nemůže činit nepodložené spekulace, nýbrž musí dojít k závěru o žalobcově jednoznačném neunesení důkazního břemene ve věci. A jelikož v daňovém řízení tíží břemeno důkazní k prokázání svých tvrzení žalobce, pak neunesení tohoto břemene jde žalobci k tíži. Navíc ve světle výše uvedeného rozhodnutí Ústavního soudu je zřejmé, že žalobce měl sám, aniž by jej i správní orgány vyzývaly, řádně předkládat veškeré potřebné dokumenty.

Žalobce rovněž sporoval obdržení finančních prostředků od M. D. za prodej zboží. Žalobce však potvrdil, že veškeré prodejem utržené finanční prostředky byly vždy zaslány na jeho účet, k němuž měl dispoziční právo pouze on. Již tím, že žalobce obdržel finanční prostředky z prodeje zboží na svůj účet, mohl s nimi nakládat dle svého uvážení. Přičemž za situace, kdy M. D. uvedla, že se žalobcem byli dohodnuti tak, že mu peníze za realizovaný prodej zboží v letech 2007 až 2009 vrátí, což vyplývá z protokolu o výsledku svědka ze dne 21.4.2011 č.j.: 173342/11/001931101370, se soudu výše uvedená obrana žalobce jeví jako zcela účelová.

Soud odmítá i výtky žalobce směřující proti svědecké výpovědi M. D., když z protokolu o výsledku svědka ze dne 21.4.2011 č.j.: 173342/11/001931101370, jednoznačně vyplývá, že svědkyně potvrdila toliko žalobcovo tvrzení o nákupu předmětného zboží v roce 2001. Nelze z něj však učinit závěr, že zároveň bylo zboží v roce 2001 vyřazeno z jeho obchodního jmění, když tato skutečnost v protokole není uvedena ani přímo, ani ji nelze z žádných tvrzení svědkyně dovodit. Naopak soud shledává správný a logický závěr správních orgánů o tom, že M. D. vykonávala pro žalobce funkci prostředníka při prodeji předmětného zboží, neboť z její svědecké výpovědi jednoznačně vyplývá, že zboží dostala od žalobce právě za tím účelem, aby je prodala a utržené peníze mu vrátila, čemuž odpovídá i zasilání těchto finančních prostředků na účet žalobce.

Dále, pokud žalobce namítal, že obsah protokolu byl správcem daně zkreslen a neodpovídal tomu, co svědkyně skutečně vypověděla, když nebylo ani zaprotokolováno, že zboží bylo v roce 2001 vyřazeno z jeho obchodního majetku. Soud shodně se žalovaným zdůrazňuje, že z protokolu tyto vady nevyplývají, neboť protokol byl svědkyní vlastnoručně podepsán na každé jeho straně a bez uvedení jakýchkoli námitek, poznámek či pozměňovacích návrhů. Ostatně žalobce sám si protiřečí, když v žalobě rovněž uvedl, že svědkyně nebyla na vyřazení zboží dotázána, což však kladl za vinu správci daně. Soud odkazuje na správné a výstižné odůvodnění této námítky žalovaného, který poukázal na to, že žalobce měl právo být výsledku svědkyně přítomen a klást jí otázky, pokud tak neučinil, musí následky svého jednání nést sám a nikoli je přičítat k tíži správci daně.

Pokud žalobce poukazoval na konkrétní obsahové nesrovnalosti v protokolu, které již svědkyně uplatnila ve správním řízení podáním ze dne 28.4.2011, soud odkazuje na vyřízení této stížnosti správcem daně podáním ze dne 16.5.2011 č.j.: 222421/11/001931101348, který ji vyhodnotil jako neoprávněnou a protokol shledal věrohodným. S ohledem na výše uvedené se soudu veškeré žalobní námítky týkající se svědecké výpovědi M. D., která si své omyly uvědomila až následně v klidu domova a nikoli během svého svědeckého výsledku, jeví jako ryze účelové.

Jak uvedeno výše, soud dospěl shodně se správními orgány k závěru, že žalobce v posuzované věci neunesl břemeno důkazní ani ohledně svého tvrzení o vyřazení zboží v roce 2001 z obchodního jmění, ani ohledně jeho tvrzení, že svědkyně M. D. toliko zboží odebrala a dosud mu za něj nezaplatila, proto má soud právní posouzení věci, tj. vydání dodatečných platebních výměrů žalobci správcem daně, za správné a v souladu s příslušnými daňovými zákony. Naopak žalobcem v žalobě předestřené právní závěry nemají, ve světle výše uvedeného, oporu ve zjištěném skutkovém stavu věci, který vyplývá ze správního spisu.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a soud ani ve správním řízení neshledal procesní pochybení, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný, úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. června 2016

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková